

Sophocles *Oedipus Tyrannus*

Gerard Koolschijn © 2008 Athenaeum – Polak & Van Genneep

Vijfde akte

KOOR

O, hier komt Kreon juist om in te gaan
Op uw verzoek met raad en daad, want hij
Is de beschermer die het land nog rest.

OIDIPOUS

O nee, wat zeg ik nu dan tegen hem?
Welk argument vind ik dat overtuigt?
Al mijn verwijten bleken onterecht.

KREON

Ik kom u niet bespotten, Oidipous,
En maak van uw fouten geen verwijt.

Tegen Oidipous' bedienden

Als je geen schaamte voor de mensen voelt,
Ontzie dan toch het vuur van heerser Zon,
Dat alles voedt, en toon niet onverhuld
Een bloedschuld die niet door de aarde, niet
Door licht of heilig water wordt geduld.
Kom, breng hem nu onmiddellijk in huis.
Want het familieleed behoort alleen
Famillie aan te horen en te zien.

OIDIPOUS

In godsnaam, nu uzelf mijn vrees ontkracht
En edel komt naar een slecht mens als ik,
Luister naar mij. Ik spreek in uw belang.

KREON

Wat is het waarom u zo dringend smeekt?

OIDIPOUS

Gooi mij zo snel u kunt dit land uit, waar
Geen mens, als ik verschijn, nog met mij spreekt.

KREON

Dat deed ik zeker, als ik van de god
Niet wilde horen wat wij moeten doen.

OIDIPOUS

Diens wil werd toch volkomen duidelijk?
Mij, vadermoordenaar, vernietigen.

KREON

Dat werd gezegd. Maar toch, in onze nood
Verkies ik na te vragen wát te doen.

OIDIPOUS

U raadpleegt hem voor zo'n ellendig mens?

KREON

Ook u zult nu de god geloof schenken.

OIDIPOUS

En ú draag ik dan op, ik smeed u ook:
Haar, in het huis, geef haar het graf dat u
Zelf wilt. Het past dat u voor de uwen zorgt.
Maar nooit mag van mijn vaders stad worden
Verlangd dat die mij levend onderdak
Verschaft. Laat me in de bergen wonen, dáár,
Waar mijn Kithairon ligt, die eens voor mij
Door beide ouders werd bestemd als graf.
Dan sterf ik waar zij wilden dat ik stierf.
Ik weet trouwens één ding, dat niets mij had
Kunnen vernietigen, geen ziekte, niets.
Want ik zou nooit gered zijn van de dood,
Als het niet was voor een vreselijke ramp.
Nee, laat mijn lot maar gaan waarheen het gaat.
Over mijn zonen, Kreon, hoeft u zich

Geen zorgen te maken. Het zijn mannen, dus
Zij lijden nooit gebrek, waar zij ook zijn.
Maar voor mijn trieste, arme meisjespaar,
Dat nooit een eettafel apart gezet
Zag, zonder mijn persoon, want alles dat
Ik aanraakte, dat deelden zij met mij
– Wil voor hen zorgen. En vooral, laat mij
Hen aanraken en huilen om ons leed.
Kom, heer.

Stilte

Kom, edel als u bent. Dan voelde ik
Dat ik hen heb, zoals toen ik nog zag.

De meisjes worden gebracht.

Wat?

Hoor ik, o god, mijn lieve tweetal dan
Toch tranen storten? Stuurde Kreon mij
Uit meelij mijn geliefde kinderpaar?
Heb ik gelijk?

KREON

Ik ben het die dat heeft geregeld, ja.
Ik wist hoezeer u steeds van hen genoot.